

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἡ ἐν τῇ παριλισσείῳ Παραδείσῳ ἐκθεσίς ἀνθέων εἶνε τὸ πρῶτον εὐτυχές σύνθημα διὰ τὸ μέλλον πρὸς τοιαύτας ὠραίας φροντίδας, τὸς εὐεργετικῶς ἐπιδρώσας ἐπὶ τοῦ τόπου. Δυστυχῶς πέπρωται χάριν τοῦ μέλλοντος ἀκόμη νὰ ἐργαζόμεθα. Καὶ ἐνθυμούμεθα ἤδη τὸν στίχον τοῦ Παπαρηγοπούλου :

Μέλλον, λέξις σημαίνουσα τὴν ἑλλειψιν παρόντος.

Ἡ ἐκθεσίς τοῦ «Παρνασσοῦ» εἶνε ἀκριβῶς ἀπόπειρα ἐκθέσεως.

Ἐπρόκειτο ἐκ τοῦ μηδενὸς νὰ δημιουργηθῇ κατι τι. Ὁ «Παρνασσός» φιλοτίμως καὶ πάσῃ δυνάμει εἰργάσθη πρὸς τοῦτο· ἴσως ἔπρεπε νὰ βραδύνῃ κατι τι ἢ ἐκτέλεσις διὰ νὰ ὀριμάσῃ καλλίτερα ἢ ἰδέα εἰς τὰ κεφάλια μας, τὰ ὁποῖα, κι' ἐκεῖνα, εἶνε ἄωρα. Καὶ δι' αὐτὸ ὁ «Παρνασσός» δὲν εἴ-
 τυχε συνδρομῆς παρ' ἐκείνων πρὸ πάντων οὔτινες κάλλιον ἠδύναντο νὰ συντείνωσιν εἰς τὸν πλουσιώτερον καταρτισμὸν τῆς ἐκθέσεως. Καὶ ἀπομένουσι κεναὶ θέσεις προσωρισμέναι νὰ δεχθῶσιν ὀρισμένα ἐκθέματα. Ὁ βασιλικὸς κῆπος, ὁ βοτανικὸς, τὸ δενδροκομεῖον δὲν ἀντιπροσωπεύονται· πολλοί, διατηροῦντες ἀξία λόγου ἀνθοκομεῖα, ἀπροσδοκῆτως ἡδιαφόρησαν, ἀπεναντίας ἄλλοι, παρ' ὧν ὀλιγώτερα προσεδοκῶντο, ἐφάνησαν πολὺ φιλανθέςτεροι. Ὁ κ. Φασούλης ἢ Φασουλῆς δὲν ἔχει ἀνάγκη — εἶνε ὁ λόγος του — νὰ πάῃ τὰ ἀνθη του. Εὐφυῶς λοιπὸν ἐλέχθη ὅτι θὰ ἦσαν ἐν πλήρει δικαίῳ τὰ μέλη τοῦ «Παρνασσοῦ» νὰ ἔτρεχον τὰς νύκτας νὰ κλέψουν ὅσα μποροῦσαν περισσότερα ἀνθη ἀπὸ κήπους καὶ σπητῖα· ὁ σκοπὸς ἀγιάζει τὰ μέσα.

Ἀλλὰ καὶ οὕτω τὸ Παραδείσιον ἐκθεσίδιον δὲν εἶνε ἀ-
 τυχές. Φιλοκάλως ἀνὰ καλλίτεχνα ἐντὸς γαστρῶν συμπλέγ-
 ματα πρατάσσονται τὰ ἐκθέματα ἐντὸς τοῦ καφενείου τοῦ κήπου μεταβληθέντος εἰς αἴθουσαν τῆς ἐκθέσεως, καὶ ἐπὶ τοῦ ὀπισθεν μέρους τοῦ κήπου. Διακρίνονται πλούσιαι συλ-
 λογαὶ γερανίων πολυχρώμων, καὶ οἱ ἑρατεινοὶ πανσέδες, πολυποίκιλοι κι' ἐκεῖνοι, ἐκτείνοντες, ὡς πτίλα πεταλού-
 δας τὰ πέταλά των· μικραὶ γαστροῦλαι φέρουσι, μικροῦλια ἐπίσης καὶ γλυκύτατα τὰ μὴ μελησθόμενα. Ἐκαμαρῶσαμεν μίαν μεγάλην ὠραίαν καμέλιαν· ἐξωτικά τινα φυτὰ κοσμοῦ-
 σι τὴν αἴθουσαν μετὰ τοῦς περιέργους κλάδους των· αἱ κά-
 λαὶ ἐπιδεικνύουσι τὴν λευκότητά των· ἀπὸ μιᾶς γαστροῦ-
 λας προβάλλουσιν εἰς σχῆμα ριπιδίου τὰ φύλλα ἐνδὸς φυ-
 τοῦ. Ἡ συλλογὴ τῶν ρόδων ἠδύνατο νὰ ἦνε πλουσιωτέρα·
 εἰς τὸ βάθος τῆς αἰθούσης τὸ κάλλιστον ἐκθέμα εἶναι πλού-
 σιον σύμπλεγμα φυτῶν θερμοκηπίου ἀπὸ τὴν Κέρκυραν. Ἐ-
 ξω εἰς τὸν κήπον ἀφθονοῦν αἱ μαργαρίται. Ἐκτίθενται καὶ ἐργαλεῖα τινὰ κηπουρικῆς.

Χθὲς ἐγράψαμεν τὰ ἀνωτέρω ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν τῆς χθε-
 σινῆς πρώτης ἡμῶν ἐπισκέψεως. Σήμερον δ' ἐκηρύχθη ἐπισή-
 μως ἡ ἐναρξίς τῆς ἐκθέσεως, τῇ συνεργασίᾳ μακροῦ ἀγία-
 σμοῦ, τελεσθέντος ὑπὸ τοῦ σεβασμιωτάτου ἀρχιεπισκόπου κ.
 Κολιιάτου. Ἀλλὰ τὸ σύνολον τῶν παρευρισκομένων δὲν ὑπε-
 ρέβαινε τοὺς εἴκοσι. Ἐκ φόβου ὁρᾷ γε πρὸς τὸν ἥλιον τοῦ
 Μαΐου ἢ ἐξ ἀδιαφορίας πρὸς τὰ ἀνθη του, ἢ ἐκ φιλοστορ-
 γίας πρὸς τὴν μίαν δραχμὴν ἀπουσίας τὸ σεβαστὸν κοι-
 νόν; Πιστεύομεν μάλλον τὸ πρῶτον, διότι ὄντως ἡ ὀριστεῖ-
 σα πρὸς ἐγκαινίαν τῆς ἐκθέσεως ὥρα ἦτο ἀκατάλληλος.
 Παρήσαν ἐκ τῶν ἀρχῶν οἱ ὑπουργοὶ κκ. Ράλλης καὶ Λομ-
 βάρδος, καὶ ὁ στρατηγὸς Σαπουντζάκης. Μετὰ τὸν ἀγίασμόν

50

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

50

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 472)

«Μετὰ μίαν ὥραν, ἄμαξα, εἰς τὴν ὁποίαν ἐξευξάν λαμ-
 πρὸν ἵππον, μᾶς ἔφερεν ἐπάνω σ' τὸν δρόμον. Διὰ νὰ κρα-
 τήσουμεν τὸν μικρόν, ἀναγκασθῆκαμεν νὰ τὸν δέσωμεν καὶ
 νὰ τοῦ φράξουμεν τὸ στόμα νὰ μὴ φωνάξῃ. Μετὰ μίαν ὥ-
 ραν τοῦ βγάλαμεν τὸ φίμωτρον, ἀλλὰ δὲν ἐλύσαμεν τὰ
 μέλη του.

«Σχεδὸν πέντε ὥρας ὁ ἵππος ἔτρεχε μανιωδῶς. Ὅταν
 ἤρχιζε νὰ χαράξῃ, εὐρισκόμεθα ἐν μέσῳ δάσους, ὁ δὲ ἄμα-
 ξᾶς εἰς ἓνα σημεῖον τοῦ ἀνθρώπου ἐκράτησε τ' ἄλογο· ὁ
 ἄνθρωπος ἐπήδησε, καὶ τ' ἄλογον ἄρχιζε πάλιν νὰ τρέχῃ.
 Μετὰ ἓνα τέταρτον τῆς ὥρας, ἡ ἄμαξα στάθηκεν ἐν νέῳ
 εἰς ἀπόστασιν βημάτων τινῶν ἀπὸ ἄλλην πάλιν ἄμαξαν, ἢ
 ὁποῖα ἐρχότανε ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος καὶ στάθηκεν ἐπίσης.

«Ἐνῷ κατεβαίναμε ἐμεῖς, ταῦτοχρόνως ἓνας ἄνδρας καὶ
 μία γυναῖκα κατέβαιναν ἀπὸ τὴν ἄλλην ἄμαξαν καὶ διευ-
 θύνοντο πρὸς ἡμᾶς.

— «Ἰδοὺ τὸ πρόσωπον, περὶ τοῦ ὁποίου σᾶς ὠμίλησα,
 τοὺς εἶπεν, ὁ σύντροφός μου, δεικνύων με.

— «Καλὰ, εἶπεν ὁ ἀνὴρ. Καὶ τὸ ἀντικείμενον;

«Ὁ μικρὸς ἔμενεν ἐν τῇ ἄμαξῃ. Ὁ σύντροφός μου τοὺς ἐ-
 δεῖξεν αὐτόν, οἱ ὅποιοι τὸν ἐξήτασαν μετὰ προσοχῆς, διὰ
 τῆς χειρὸς τὸ σῶμα καὶ τὴν κόμην του.

— «Καλὰ, καλὰ, εἶπεν ὁ ἄνθρωπος· εὐχαριστημένος ὡς
 φαινότανε.

— «Ὁραῖα, ὠραῖα, εἶπε καὶ ἡ γυναῖκα.

«Ἐπὶ μίαν στιγμὴν συνδιελέχθησαν χαμηλωφώνως, καὶ
 ἤκουσα τὸν ἄνθρωπον νὰ λέγῃ:

— «Εἶνε μεταλλεῖον χρυσοῦ.

«Ἡ δὲ γυναῖκα ἀπεκρίθη:

— «Θὰ γίνῃ ἀνάγκη νὰ διπλασιάσωμεν τὰς θέσεις τοῦ
 παραπήγματος.

«Αὐτὸ ἀρκεῖ· εἶχα νοιώσει ὅτι εὐρισκόμεθα ἀπέναντι δύο
 θαυματοποιῶν, πιθανῶς συζύγων.

— «Λοιπὸν, τί συμπεραίνετε; ἠρώτησεν ὁ σύντροφός
 μου.

«Ὁ θαυματοποιὸς ἐβγάλε ἀπὸ τὸ θυλάκιόν του κύλιν-
 δρον χρυσῶν νομισμάτων καὶ εἶπεν:

ὁ πρόεδρος τοῦ Συλλόγου κ. Ἀργυρόπουλος ἀπήγγειλε σύντομον λογίδριον, ἐν ᾧ ἐδικαιολόγει τὴν ὑπὸ τοῦ Παρνασσοῦ υἱοθέτησιν τῆς φυτοκομικῆς ἐκθέσεως, εὐελπιζόμενος ὅτι τὸ πρῶτον τοῦτο βῆμα θὰ εἶνε ἐπ' ἀγαθῷ τῆς ἀνθοκομίας, «ἥτις καθ' ἑαυτὴν οὐσα φιλόκαλος ἀρετὴ, συντείνει καὶ εἰς τὸν ἐξευγενισμόν τῶν ψυχῶν.»

Μεθ' οὗ οἱ ὀλίγοι παρευρισκόμενοι ἐτράπησαν εἰς τὴν ἐπιθεώρησιν τῶν ἀνθέων καὶ ἡ μουσικὴ ἐτέλει τὸ καθήκον της.

Τὸ ἐντὸς τῆς αἰθούσης τμήμα τῆς ἐκθέσεως ἦτο σήμερον τελειότερον κρητητισμένον· αἱ πλουσιώταται καὶ μεγάλαι καὶ μετὰ ποιητικῆς φιλοκαλίας συντεθειμέναι ἀνθοδέσμαι εἶνε τὸ ἐντρύφημα τῶν ὀφθαλμῶν· καὶ τὰ πάντα ἐκεῖ εἶνε ρυθμικώτατα διατεταγμένα· κατὰ ῥόδα εἶνε θαυμασία· καὶ τί σχήματα ποῦ ἔχουν τὰ μπουκέτα· ἄλλα ἐξέρχονται κυκλοτερῆ ἀπὸ κἀνιστροῦ, ἄλλα σχηματίζουσιν ἀνωθεν ὠραίας καμπύλας καὶ σταυρούς καὶ στεφάνια· ἄλλα ἔχουσι σχῆμα χαριστάτου ἀνοικτοῦ ἀλεξηλίου. Ἐν ἐκ τῶν συμπλεγμάτων τῆς ἐκθέσεως, ἐν τῷ μέσῳ, ἀπαρτίζεται ὄχι πλέον ἀπὸ ἀνθίνην ποίησιν, ἀλλὰ ἀπὸ τὰ πεζὰ ἀγκιναροκούκια, μελινζάναις, ραπανάκια, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, εὐμεγεθῆ ὅλα καὶ ἐκλεκτά· ὕστερον ἔρχονται οἱ καρποὶ, κεράσια, φράουλες, λεμόνια, προσερχόμενα ἐκ Πατρῶν· ἄλλα καὶ αὐτῶν τὸ σύνολον παρουσιάζει εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τὴν ἀρμονικωτέραν ποίησιν.

Ἐν γένει ἐθριάμβευσεν ἡ φιλοκαλία, ἀλλὰ λείπει ὁ πλοῦτος.

Παρὰ τὰ διακοδωνισθέντα ὑπὸ τῆς συναδέλφου «Ἐφημερίδος» ὅτι ἡ ἐπίσκεψις τοῦ ἡγεμόνος τῆς Βουλγαρίας τοῦτο τοῦλάχιστον θὰ ἔχη τὸ ἀποτέλεσμα, ὅτι θὰ παύσῃ

ὁ διωγμὸς τῶν ἐν Βουλγαρίᾳ Ἑλλήνων, ἰδοὺ τί ἀναγινώσκωμεν ἐν τῇ βυζαντινῇ «Αὐγῇ» :

«Καθ' ἃ ἐπιστέλλουσιν ἡμῖν ἐκ Βαλτσικίου, αἱ ἀρχαὶ τοῦ ἡγεμόνος τῆς Βουλγαρίας Ἀλεξάνδρου ἐξακολουθοῦσι μετὰ τῆς αὐτῆς ἀγριότητος τὸν βάρβαρον αὐτῶν κατὰ τῶν Ἑλλήνων διωγμόν. Οὕτως, ἐνῷ ἀφ' ἐνός ὁ πρίγκηψ τοῦ Βάτ-τεμβεργ ἠτπάζετο περιπαθῶς ἐν Ἀθήναις τὸν «σεπτὸν αὐτοῦ ἀδελφόν» βασιλέα τῶν Ἑλλήνων, ἀφ' ἑτέρου αἱ ἀρχαὶ τοῦ πρώτου ἐμαίνοντο ἐν τῇ ἀδυσωπῇ καταδιώξει τῶν ὑπηκόων τοῦ τελευταίου ἐν Βουλγαρίᾳ. Πᾶσαι αἱ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἡγεμόνος δοθεῖσαι τῷ κ. Ραγναβῇ καὶ διατυμπανισθεῖσαι *urbietorbi* ὑποσχέσεις περὶ παύσεως τοῦ σκυθικοῦ τούτου διωγμοῦ ἐξηλέγχθησαν ἐκ τῶν προγμάτων φροῦδαί καὶ ἀπατηλαί. Μόνου τοῦ ἑλληνικοῦ παρθεναγωγείου Καθάρνης ἐφείσθησαν οἱ Βούλγαροι· ἡ αὐτοῦ σχολὴ τῶν ἀρρένων μένει κεκλεισμένη· ἡ ἐκκλησία Βαλτσικίου κατέχεται ἔτι ὑπὸ τῶν Βουλγάρων· αἱ θήραι τῶν ἑλληνικῶν σχολείων τῆς τελευταίας ταύτης πόλεως ἐρμητικῶς εἰσιν ἐπίσης κεκλεισμέναι· ὁ τοσαῦτα παρὰ τῶν Βουλγάρων παθῶν ἑλλην ἱερεὺς, φόβῳ κατεχόμενος, κατέφυγεν εἰς Βάρνην καὶ, ἐφ' ὅσον ὁ κατὰ τῶν ἑλλήνων διωγμὸς ἐξακολουθεῖ, οὐδόλως ἐννοεῖ νὰ ἐπιστρέψῃ παρὰ τῷ ποιμνίῳ του, ὅπερ στερεῖται ἐντελῶς πνευματικοῦ ποιμένος, οὕτω δὲ ἀποβωσάσης προχθὲς ἔτι ἐν Καθάρνῃ ὀρθοδόξου τινος κόρης, ὁ νεκρὸς αὐτῆς ἐπὶ πολὺ ἔμενεν ἄταφος, μόλις δὲ μετὰ παρελεύσιν δύο ἡμερῶν προσήλθεν ἐκ Βάρνης ἱερεὺς ἵνα τελέσῃ τὴν νενομισμένην ἱεροτελεστείαν.

«Ὁ ἐν Βαλτσικίῳ προξενικὸς πράκτωρ τῆς Ἑλλάδος συνελήφθη, ἐκακοποιήθη, ἐφυλακίσθη, ἡ ἑλληνικὴ σημαία περιϋβρίσθη καὶ ἐξηυτελίσθη, καὶ ὅμως μέχρι σήμερον οὐδεμία ἐπίσημος ἱκανοποίησις ἐδόθη τοῖς προσβληθεῖσι καὶ ὡς

— «Ἰδοὺ.

— «Δότε εἰς τὸν κύριον, εἶπεν ὁ σύντροφός μου· δι' αὐτὸν ἔκαμα τὴν συμφωνίαν.

Καὶ τὰ χίλια φράγκα ἔπεσαν ἐντὸς τῆς χειρὸς μου.

— «ὦ ! πωληθεῖς εἰς τοὺς θαυματοποιούς ! ἀνεστένανξεν ὁ Λαγγάρδ.

— «Κατὰ τὴν υποχρέωσιν τὴν ὁποίαν ἀνελάβατε, ὑπέλαβεν ὁ σύντροφός μου, πρέπει ν' ἀναχωρήσητε ἀπὸ τὰ σήμερα, νὰ μεταβῆτε καὶ τὸν ἐκμεταλλευθῆτε εἰς τὴν μεσημερινὴν Γαλλίαν.

— «Εἶναι τὸ συμφέρον μας, ἀπήντησεν ὁ ἄνθρωπος.

— «Καὶ δὲν θὰ ἐπανέλθητε εἰς τὴν ἀνατολικὴν Γαλλίαν ἢ μετὰ τινα ἔτη.

— «Τοιαύτη εἶναι ἡ συμφωνία μας.

«Τότε τὸ παιδί ἀπὸ τὴν ἀμαξάν τὸ πήρανε οἱ θαυματοποιοί, καὶ μετὰ μίαν στιγμὴν ἀπεμακρύνοντο γλίγορα γλίγορα.

«Ὁ ἄρχηγὸς τὸν ὁποῖον εἶχαμε ἀφήσει μακρύτερα, διότι δὲν ἠθέλησε νὰ φανῇ εἰς τοὺς θαυματοποιούς, μᾶς ἐπλησίασε.

— «Θὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὸ Βλαϊνκούρ, μοὶ εἶπεν· ἔλαβες πρὸ ὀλίγου χίλια φράγκα· πρέπει νὰ περιμένῃς γιὰ νὰ σοῦ δοθῇ καὶ τὸ ὑπόλοιπον τῆς υποσχεθείσης ποσότητος. Καλὸ ταξίδι. Μετὰ τρεῖς ἢ τέσσαρας μῆνας θὰ μ' ἐπανιδῇτε.

«Αὐτὸς καὶ ὁ σύντροφός του ἀνῆλθον ἐπὶ τῆς ἀμάξης καὶ ἀνεχώρησαν. Πεζὸς διηυθύνθη εἰς τὸ Βλαϊνκούρ, ὅπου ἐφθάσα τὴν νύκτα, ἀφοῦ πολλάκις ἀναγκάσθηκα νὰ ἐρωτήσω καθ' ὁδὸν ποῦ ἔπρεπε νὰ διευθυνθῶ γιὰ νὰ φθάσω εἰς τὸ μέρος μου.

«Τί θέλεις νὰ σοῦ εἰπῶ ἀκόμη, Γεροκάτσικά μου ;

Ἐκτοτε ἐπαυσαν ἀπὸ τοῦ νὰ πληρώνωσι τὴν μισθοδοσίαν μου. Περιμένα τρεῖς μῆνας, τέσσαρας μῆνας, ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος δὲν ἀνεφάνη· ἀκόμη περιμένω τὰς ἐννέα μου χιλιάδας φράγκων καὶ τὴν ἐλευθερίαν μου. Καὶ ἀναμένων ἐφαγα τὰ χίλια φράγκα τοῦ θαυματοποιοῦ, ὥστε δὲν μοῦ μένει τίποτε ἄλλο παρὰ μία ἀνάμνησις.

Ὁ κύριος καὶ οἱ ἄλλοι μ' ἐλησμόνησαν ἢ βεβαίως ἀπέθανον. Ἀρκεῖ, ἕκαστος πρέπει νὰ στήσῃ τὸ στρατόπεδόν του. Ὅσον δι' ἐμὲ, εἶνε καιρὸς νὰ κάμω τὸ μεγάλο μου πέσιμον. Νὰ κύταξῃς εἰς τὰ θυλάκιά μου· θὰ εὔρῃς τρία πεντόφραγκα. Νὰ τί μοῦ μένει ἀπὸ τὴν περιουσίαν μου, μὲ τὸ ὁποῖον ἀρκεῖ νὰ πληρωθῇ ὁ νεκροθάπτης, ὅστις θ' ἀνοίξῃ τὴν τρύπαν, ἐντὸς τῆς ὁποίας μέλλω νὰ σαπῇσω.

«Ὑστερα ἀπὸ λίγο σκυώθηκεν ἀπάνω 'ς τὸ κρεβάτι καὶ ἐξηκολούθησε :

— «Εἶσαι εὐχαριστημένος μὲ τὴν ἐξομολόγησίν μου, παπᾶ Γεροκάτσικα ; Καί, δὲν εἶνε ἔτσι ; Δὲν σοῦ ζητῶ νὰ

ἐκ τούτου ὁ ἐν λόγῳ πράκτωρ καταφυγὼν μετὰ τὴν ἀπολύσιν του εἰς Βάρνην ἐξακολουθεῖ διαμένων αὐτόθι, μακρὰν τῆς θέσεώς του καὶ ἀρνούμενος νὰ ἐπανακάμψῃ εἰς Βαλτσίκιον ἵνα μὴ γίνῃ ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ τὸ ἀντικείμενον νέων προσβολῶν κατὰ τῆς ἐλληνικῆς κυβερνήσεως.

«Τί δὲ ἐπὶ πᾶσι τούτοις πράττει ὁ ἐν Σόφια διπλωματικός πράκτωρ τῆς Ἑλλάδος κ. Κλέων Ραγκαβῆς; Ὅποτε ἀναπαυθὴ ἐκ τῶν παγοδρομιῶν, εἰς αὐτὸ πλεῖστον μέρος τοῦ χρόνου αὐτοῦ καταναλίσκει, φροντίζει νὰ ἐπισκεπθῇ τοὺς Βουλγάρους ὑπουργούς, λαμβάνει παρ' αὐτῶν παχυλὰς ὑποσχέσεις, *ξεπλύνει μετ'* αὐτῶν τὰ *ροῦχά του*—κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ ἐν Σόφια ἀνταποκριτοῦ ἐπιχωρίου τινος ὀργάνου—ἐγκαταλείπει αὐτοὺς μετὰ τῆς πεποιθήσεως ὅτι ἐπέτυχεν ἱκανοποίησιν καὶ ιαθεύδει εἴτα τὸν νήδυμον, ἀμεριμνῶν πλέον εἰ αἱ ἐπισήμως δοθεῖσαι αὐτῷ ὑποσχέσεις ἐξετελέσθησαν ὑπὸ τῶν βουλγαρικῶν ἀρχῶν. Οἱ ἐν Βάρνῃ καὶ Καθάρνῃ καὶ Βαλτσικίῳ Ἕλληνες ὑπήκοοι σφόδρα εἰσὶν ἐξηρησιζόμενοι κατὰ τῆς ἀδρανείας τοῦ κ. Ραγκαβῆ, ὡς διαβεβαίωσεν ἡμᾶς ὁ ἡμέτερος ἐκ Βάρνης ἀνταποκριτής, ὅστις λίαν δυσμενῶς ἐκφράζεται κατὰ τοῦ διπλωματικοῦ τούτου τῆς Ἑλλάδος ὑπαλλήλου.»

Ἡ Ἀρχαδία Τριπόλεως δημοσιεύει τὴν περὶ φορολογίας τῶν οἴνων ἀγόρευσιν τοῦ κ. Ζηνοπούλου, συνοδεύει δὲ αὐτὴν διὰ τοῦ ἐξῆς προοιμίου :

«Ἡ σθεναρὰ φωνή, τοῦ εὐπαιδευτοῦ καὶ εὐφροεστάτου Εὐρυτάνου Βουλευτοῦ κ. Γ. Ζηνοπούλου ἡ ἀντηχήσασα ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς κατὰ τὴν τελευταίαν Σύνοδον, ἦτο ἐπόμενον νὰ κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἐπαρχιῶν καὶ ἰδίᾳ τῆς ἡμετέρας οἰνοπόρου ἐπαρχίας. Ὁ κ. Ζηνόπουλος, κάτοχος παιδείας, καὶ πείρας τοῦ κόσμου, γνώστης πασῶν

τῶν λεπτομερειῶν τοῦ περὶ φορολογίας τῶν οἴνων ζητήματος, διὰ μακρᾶς αὐτοῦ ἀγορεύσεως ἤλεγξεν ὡς δημοτικόν, ἄδικον καὶ ὅλως ἀσύμφορον τὸ ὑπὸ τοῦ κ. Καλλιγᾶ ὑποβληνὲν τότε εἰς τὴν Βουλὴν νομοσχέδιον. Εὐγνωμονοῦντες πρὸς τὸν δεινὸν ἀγορητὴν καταχωρίζομεν κατωτέρω ὁλόκληρον τὸν λόγον τοῦ κ. Ζηνοπούλου ὅπως γνωρίσωσιν οἱ συμπολίται ἡμῶν τοὺς ὑπερμαχήσαντας τῷ Ἑλληνικῶν συμφερόντων καὶ ἰδίᾳ τῶν τῆς ἰδιαιτέρας ἡμῶν πατρίδος.»

Χειρὼν εἰς τὰ πλησίον ὄρη, καθὰ μᾶς γράφουσιν ἐκ Πύργου. Τὸ ψῦχος δριμύτατον· καὶ οἱ κτηματῖαι κατελήφθησαν ὑπὸ φόβου.

Μετὰ λύπης καὶ ἡμεῖς πληροφορούμεθα, ὅτι ὁ κ. Ἀναστάσιος Γεννάδιος παραιτεῖται τῆς ἰδέας τοῦ νὰ κατέλθῃ εἰς τὴν ὡς ὑποψήφιος ἐν Ἀγυῖ, ἐὰν γίνῃ ἐπαναληπτικὴ ἐκλογή. Πλείότερα ἄλλοτε.

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΠΡΟΑΝΑΚΡΟΥΣΜΑΤΑ

Ὁ πρῶτος ἤχος τῆς ἐντὸς ὀλίγου ἀρχομένης δημοτικῆς συμφωνίας μᾶς ἔρχεται ἐκ Χαλκίδος τοῦ ὑποψηφίου Δημάρχου τῆς νήσου Σκιάθου, κ. Γ. Δημητριάδου, ἄλλοτε ὑποψηφίου βουλευτοῦ, πρῶτῃν δημοσιογράφου τῆς δημοκρατικῆς «Εὐβοίας» συντάκτου μετὰ τὸν κ. Φιλάρετον καὶ τῶρα δικηγόρου ἐν Χαλκίδι. Εἶναι πρόγραμμα δημοτικὸν ἀρχῶν, πρὸς τὰς ὁποίας συμπαθοῦμεν ὡς τὰς μόνας δι' ὧν εἶναι ποτε δυ-

μοῦ δώσης τὴν ἄφεςιν· πήγαινε, δὲν ἔχω ἀνάγκην τέτοια πράγματα γιὰ νὰ ξεκουμπισθῶ ἔς τὸ διάβολο.

— Ἰδοὺ, κύριε, εἶπε τελευταῖον ὁ γέρο ἐπαίτης, ὅ,τι μὲν διηγῆθηκεν ὁ γέρο Γραπιέ. Πρόδηλον εἶνε, ὅτι ὁ εἰς τὸν Φροῦ ριφθεὶς ἄγνωστος εἶχεν ἀνακαλύψει, ὅτι ἡ νέα γυναικὴ ἡ τρελλὴ καὶ τὸ τέκνον τῆς ἐκρατοῦντο φυλακισμένοι εἰς τὸν παλαιὸν πύργον. Μποροῦσε νὰ ἐνεργήσῃ, νὰ πληροφορήσῃ τὴν δικαιοσύνην, νὰ ζητήσῃ τὴν τιμωρίαν τῶν ἐνόχων, ἀλλ' οἱ λησταὶ γλύτωσαν ἀπ' αὐτόνε ἀφοῦ ἦτο τόσον ἐπικίνδυνος. Τέλος, κύριε, πάντοτε ἐσκέφθην καὶ σκέπτομαι ἀκόμη ὅτι, ἐὰν ἡ δικαιοσύνη ἐπληροφορεῖτο γιὰ ὅσα συνέβησαν εἰς τὸν παλαιὸν πύργον, θὰ εἶχε βεβαίως ἔς τὰ χέρια τὸ νῆμα, μὲ τὴν ὁποῖον θὰ ἠδύνατο νὰ κάμῃ σπουδαίας ἀνακαλύψεις.

Ὁ γέρο Γραπιέ ἀπέθανεν ἀπάνω ἔς τὸ κρεβάτι, σβύσθηκεν ἀμέσως, ὅπως εἶχεν εἶπει ὁ ἱατρὸς, σὰν καμένο φυτίλι λύχνου.

ΙΑ'

ΟΠΩΣ ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΕΙΤΑΙ ΤΟ ΣΥΝΑΣΤΑΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΓΡΙΟΥ

Ἰκανῶς μακρὰ σιωπὴ ἐπεκράτησεν.

Ὁ κ. Λαγγάρδ ἀνεπόλει εἰς τὴν μνήμην του τὰ παρὰδοξα καὶ τρομερὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα ἔκρυψε.

Διὰ τῆς θελήσεώς του κατῴρθου νὰ συγκρατῇ ἑαυτὸν καὶ νὰ μὴ δώσῃ λαβὴν δι' ἐξωτερικῶν ἐπιδείξεων, ὅπως μαντεύσωσιν ὅ,τι συνέβαινεν ἐν αὐτῷ.

— Γέρο Μονὸ, εἶπεν, ἔχω ἀκόμη μερικὰς ἐρωτήσεις νὰ σᾶς ἀπευθύνω.

— Ἐὰν δύναμαι, εἶπε, θὰ σᾶς ἀποκριθῶ.

— Ὅταν βγένητε εἰς περιοδεῖαν, πηγαίνετε ἐνίοτε πολὺ μακρὰ;

— Δέκα λεύγας μακρὰ καὶ κάτι περισσότερον.

— Μπορέσατε νὰ μάθητε ἀν αὐτοὶ ποῦ ἀγόρασαν τὸ παιδί οἱ θαυμαστοποιοὶ ἐφάνησαν ποτὲ εἰς τὰ Βόσγια!

— Μάλιστα, κύριε, ἐπανῆλθον εἰς τὴν χώραν μας μετὰ τινα ἔτη.

— Μαζὺ μὲ τὸ παιδί;

— Μαζὺ μὲ τὸ παιδί, κύριε, ἢ μάλλον μαζὺ μὲ τὸν νέον, διότι τὸ παιδί ἐμεγάλωσε. Δύναμαι μάλιστα νὰ σᾶς πῶ, ὅτι συνήθροισαν ἀρκετὰ καλὴν περιουσίαν μὲ τὸν ἄγριόν των, τὸν ὁποῖον ἐξέθεσαν εἰς τὸ δημόσιον τῆς ἐορταῖς καὶ ὅταν ἦτο ἀγορά.

— Τὸν εἶδετε σεῖς; ἠρώτησε ζωηρῶς ὁ κ. Λαγγάρδ.

— Ὅχι, κύριε· ἀλλ' εἰς Ρεμιρεμόν, εἰς Γεραδμέρ, εἰς Ἐπινάλ καὶ κάθε ἄλλην πόλιν τῆς ἀνατολικῆς Γαλλίας, θὰ εὗρτε ἀνθρώπους εὐκόλως, οὔτινες τὸν ἔχουν ὀδῇ.

— Τὸ δυστυχὲς παιδίον!

— Μπορεῖτε πραγματικῶς νὰ τὸ ὀνομάζετε δυστυχές.